

ver endnu mere afskrækkende at gå i lag med et politikervirke for et systemskifte her i landet indenfor forfatningens rammer. Det er bare ikke det, som er meningen med grundtankerne bag folkestyret.

21.

Enhver i dette land vil vide, at en høj procentdel af de næsten 500.000 vælgere, der stemte på liste Z ved sidste folketingsvalg, gjorde det, fordi de ønskede, at netop jeg med de politiske synspunkter, der er mine, skulle have mulighed for personligt at øve størst mulig indflydelse på folketingsarbejdet.

En retssag som den, regeringen nu vil have § 57-samtykke til, vil bevirke, at jeg i flere år vil være afskåret fra både at deltage i folketingsarbejdet som ønsket af de mange vælgere og at varetage mine interesser under sagen på betryggende vis. Det er en underlig, uvirkelig bortseen fra indflydelsen af det mellemliggende kæmpetidsforbrug, der får folk til at sige: „Tag dog blot retssagen og bliv frikendt“. Enhver ved, at mere end 90 pct. af de indkomstskatteovertrædelser, der sker i dette land, ikke medfører strafferetlig tiltale. Om der kommer en enkelt straffesag mere om påstået indkomstskatteovertrædelse er derfor af aldeles underordnet betydning for det ønskelige i, at borgerne stilles lige.

Når der skal foretages en afvejning — og det skal der altså — mellem, om jeg skal passe fremskridtspartiarbejdet under trygge forhold, eller om jeg ikke skal have mulighed herfor, må det være åbenbart, at den overvejende samfundsinteresse går på, at § 57-samtykket nægtes.

Når jeg så engang ikke mere er folketingsmedlem, kan anklagemyndigheden jo frit rejse sagen — hvis den skulle have lyst dertil til den tid.

22.

Det er rigtigt, at meningen med grundlovens § 57 ikke er, at et folketingsmedlem skal stilles bedre end andre borgere.

Meningen er, at bestemmelsen skal bruges til at nægte samtykke, når der kan være

en fare for, at et folketingsmedlem bliver stillet dårligere end andre borgere, hvis han udsættes for tiltale.

I den foreliggende sags hidtidige behandling og i det fremsendte materiales særegne og ufuldstændige karakter har der været mange meget specielle aspekter. Nogle er fremdraget i det foregående, andre kan oplyses og dokumenteres, om det får interesse.

Realiteten i udkastet til anklageskrift er, at anklagemyndigheden vil have, at loven skal strækkes langt ud over, hvad der hidtil har været anset for gældende lov og ret. Alle betingelser er opfyldt, som gennem århundreder har været krævet for at indgå en bindende aftale. Alligevel benægter anklagemyndigheden, at aftalerne er retsgyldige, og påstår uden videre, at der er tale om fiktioner.

Dette forsøg på myndighedscensur over aftalefriheden ønskes presset igennem i en sag, der i årevis med følelsesfyldt lidenskabelighed er diskuteret for og imod i hele den danske befolkning som et centralt led i den politiske kamp her i landet.

Det vil være en fuldstændig urealistisk overvurdering af domstolsapparatet at tro, at det magter fordomsfrit at løse en sådan konflikt efter forud eksisterende regler.

Set fra straffehåndhævelsens side er det ret så ligegyldigt, om en enkelt, der burde være tiltalt, ikke bliver det, jfr. herved det foran under punkt 18 og 21 anførte.

Set fra alle synsvinkler vil det kun virke forgiftende, om man belaster domstolsapparatet med en sag, der i bund og grund udtrykker et opgør mellem forskellige befolkningsgruppers forskellige politiske opfattelser.

Også når man skal stemme om samtykke i henhold til grundlovens § 57, er der på kriminalrettens område en dyb sandhed i det gamle ord: Er du i tvivl, så stem nej.

Denne § 57-sag kan i al fald ikke sidestilles med en eneste af de andre § 57-sager, der har foreligget for folketetinget. En ja-stemme kan derfor ikke sagligt forsvares med, at sådan plejer man nu engang at stemme i den slags sager.

Mogens Glistrup.